

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2014. gada 4. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/20/EK — 6. pants — Nosacījumi, kas pievienoti vispārējai atļaujai un tiesībām izmantot radio frekvences un numurus, un īpaši pienākumi — 13. pants — Maksas par izmantošanas tiesībām un tiesībām uzstādīt iekārtas — Reģionālais tiesiskais regulējums, ar kuru uzņēmumiem noteikts nodoklis par uzņēmējdarbības vietu

Apvienotās lietas C-256/13 un C-264/13

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Hof van beroep te Antwerpen* (Beļģija) iesniedza ar 2013. gada 30. aprīļa un 7. maija lēmumiem un kas Tiesā reģistrēti attiecīgi 2013. gada 10. un 15. maijā, tiesvedībās

Provincie Antwerpen

pret

Belgacom NV van publiek recht (lieta C-256/13),

Mobistar NV (lieta C-264/13).

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*], K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents),

ģenerālvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 3. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Provincie Antwerpen* vārdā – *G. van Gelder, advocaat*,

— *Belgacom NV van publiek recht* vārdā – *H. de Bauw* un *B. Den Tanct, advocaten*,

— *Mobistar NV* vārdā – *T. De Cordier, H. Waem* un *E. Taelman, advocaten*,

— Beļģijas valdības vārdā – *A. Vandewalle* un *M. Jacobs, pārstāvji*,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

- Ungārijas valdības vārdā – *Z. Fehér*, kā arī *K. Szíjjártó* un *A. Szilágyi*, pārstāvji,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Zviedrijas valdības vārdā – *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz* un *U. Persson*, kā arī *E. Karlsson*, *L. Swedenborg* un *C. Hagerman*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *L. Nicolae*, kā arī *F. Wilman* un *T. van Rijn*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 6. un 13. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.) [turpmāk tekstā – “Atļauju izsniegšanas direktīva”].
- 2 Šie lūgumi tika iesniegti tiesvedībā starp *Provincie Antwerpen* (Antverpenes province) un attiecīgi *Belgacom NV van publiek recht* [publisko tiesību sabiedrību *Belgacom NV*] (turpmāk tekstā – “*Belgacom*”) un *Mobistar NV* (turpmāk tekstā – “*Mobistar*”) par lēmumiem, ar kuriem šiem abiem uzņēmumiem noteikts maksāt vispārējo provinces nodokli par to uzņēmējdarbības vietu Antverpenes provinces teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Saskaņā ar Atļauju izsniegšanas direktīvas 1. pantu “Mērķis un piemērošanas joma”:
 - “1. Šīs direktīvas mērķis ir ieviest iekšējo tirgu elektronisko komunikāciju tīklos un pakalpojumos, saskaņojot un vienkāršojot atļauju izsniegšanas noteikumus un nosacījumus, lai veicinātu to sniegšanu visā Kopienā.
 - 2. Šī direktīva attiecas uz atļauju izsniegšanu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu nodrošināšanai.”
- 4 Šīs direktīvas 6. pantā “Nosacījumi, kas pievienoti vispārējai atļaujai un tiesībām izmantot radio frekvences un numurus, un īpaši pienākumi” ir noteikts:
 - “1. Izsniedzot vispārējo atļauju elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanai un radiofrekvenču izmantošanas tiesības, un numuru izmantošanas tiesības, drīkst piemērot tikai pielikuma A, B un C daļā minētos nosacījumus. Šādi nosacījumi ir nediskriminējoši, samērīgi un pārredzami, un attiecībā uz radiofrekvenču izmantošanas tiesībām tie ir saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9. pantu.

2. Īpaši pienākumi, kas var būt uzlikti elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu nodrošinātājiem [...] vai tiem uzņēmumiem, kas izraudzīti, lai nodrošinātu universālo pakalpojumu [...], ir juridiski atdalīti no tiesībām un pienākumiem, kas attiecas uz vispārējo atļauju. Lai sasniegtu caurskatāmību uzņēmumiem, kritēriji un procedūras šādu īpašu pienākumu uzlikšanai individuāliem uzņēmumiem ir minētas vispārējā atļaujā.

3. Vispārējā atļauja iekļauj tikai tos nosacījumus, kas ir īpaši minētajai nozarei un ir paredzēti pielikuma A daļā, un nedublē tos nosacījumus, kas ir piemērojami uzņēmumiem ar citiem valsts tiesību aktiem [ņemot vērā citus valsts tiesību aktus].

4. Dalībvalstis nedublē vispārējās atļaujas nosacījumus, ja tās piešķir tiesības izmantot radio frekvences [radiofrekvences] vai numurus.”

- 5 Minētās direktīvas 13. pants “Maksas par izmantošanas tiesībām un tiesībām uzstādīt iekārtas” ir formulēts šādi:

“Dalībvalstis var ļaut attiecīgajai iestādei uzlikt tādu maksu par tiesībām izmantot radio frekvences vai numurus vai par tiesībām uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts vai privātā īpašuma, kas atspoguļo nepieciešamību nodrošināt optimālo šo resursu izmantošanu. Dalībvalstis nodrošina to, ka šādas maksas ir objektīvi pamatotas, caurskatāmas, nediskriminējošas un samērīgas attiecībā uz to paredzēto mērķi, un ņem vērā [Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta] Direktīvas 2002/21/EK (“pamatdirektīva”) [OV L 108, 33. lpp.] 8. pantā minētos mērķus.”

- 6 Atļauju izsniegšanas direktīvas pielikuma B daļā ir paredzēts:

“Nosacījumi, kas var būt pievienoti radio frekvenču izmantošanas tiesībām

[..]

6. Nomas maksas saskaņā ar šīs direktīvas 13. pantu.

[..]”

Beļģijas tiesības

- 7 Saskaņā ar 1991. gada 21. marta Likuma par atsevišķu valsts ekonomisko uzņēmumu pārveidi (*Wet betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven*; turpmāk tekstā – “1991. gada 21. marta likums”) (1991. gada 27. marta *Belgisch Staatsblad*, 6155. lpp.), redakcijā, kas piemērojama pamatlīnās, 97. pantu:

“1. Atbilstīgi šajā nodaļā noteiktajiem nosacījumiem ikviens publiskā sakaru tīkla operators var izmantot valsts īpašumus, lai izvietotu kabeļus, virszemes līnijas un saistītās iekārtas, un veikt visus tam nepieciešamos darbus, ievērojot to mērķi un to izmantošanu regulējošos tiesību un normatīvos aktus.

[..]

2. Izvietotie kabeļi, virszemes līnijas un saistītās iekārtas paliek attiecīgā publiskā sakaru tīkla operatora īpašums.”

8 Šā likuma 98. pantā ir noteikts:

1. Pirms kabeļu, virszemes liniju un saistīto iekārtu izvietojanas valsts īpašumā katrs publiskā sakaru tīkla operators iesniedz iekārtas vietas plānu un tā aprīkošanas īpatnības pārvaldes iestādei, kam pieder valsts īpašums, apstiprināšanai.

[..]

2. Pārvaldes iestāde par šo tiesību izmantošanu nevar noteikt attiecīgā publiskā sakaru tīkla operatoram jebkāda veida nodokli, nodevu, maksājumu, maksu vai atlīdzību.

Turklāt katram publiskā sakaru tīkla operatoram ir bezmaksas piekļuves tiesības kabeļiem, virszemes līnijām un saistītajām iekārtām valsts vai privātos uzstādīšanas darbos, kas norisinās valsts īpašumā.

[..]”

9 Par 2005.–2008. gadu *provincieraad van de Provincie Antwerpen* (Antverpenes provinces padome) pieņēma četrus nodokļu tiesību aktus, ar kuriem nosaka vispārējo provinces nodokli par uzņēmējdarbības vietām, kas atrodas šīs provinces teritorijā. No Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka nodokļu noteikumu attiecībā uz 2005.–2007. gadu (turpmāk tekstā – “2005.–2007. gada nodokļu regulējums”) būtiskāko normu formulējums ir identisks. Nodokļu noteikumi attiecībā uz 2008. gadu (turpmāk tekstā – “2008. gada nodokļu regulējums”) atšķiras no tiem, it īpaši attiecībā uz noteiktā nodokļa apmēru.

10 Tā 2005.–2007. gada nodokļu noteikumu 1. pantā ir noteikts, ka vispārējais provinces nodoklis it īpaši ir jāmaksā par katru uzņēmējdarbības vietu, kura ir definēta kā “katra individuāla vai kopēja platība jebkurā formā, [p]ieguļošās platības tiek uzskatītas par vienu uzņēmējdarbības vietu ar nosacījumu, ka šīs platības viena no otras nav nošķirtas ar publisku ceļu, nodalošu sienu utt. [un ka d]ivas vai vairākas platības, kuras viena ar otru ir saistītas ar esošu ceļa servitūtu, tiek uzskatītas par vienu uzņēmējdarbības vietu”.

11 Saskaņā ar šo nodokļu noteikumu 1. panta B daļas 2. punktu vispārējais provinces nodoklis it īpaši ir jāmaksā “jebkurai juridiskai personai, kas dibināta saskaņā ar Beļģijas tiesībām vai ārvalsts tiesībām un kam jāmaksā sabiedrību nodoklis, tajā skaitā juridiskai personai, kura tiek likvidēta, un kam [attiecīgā gada] 1. janvārī Antverpenes provinces teritorijā ir viena vai vairākas uzņēmējdarbības vietas, ko tā izmanto savām vajadzībām”.

12 Minēto noteikumu 2. panta B daļā ir paredzēts, ka šā nodokļa apmērs principā ir EUR 99 par uzņēmējdarbības vietu, kuras platība ir 1000 m² vai mazāka.

13 2007. gada 5. oktobrī pieņemtajā 2008. gada nodokļu regulējumā paredzētais nodoklis arī ir jāmaksā par katru Antverpenes provinces teritorijā esošu uzņēmējdarbības vietu. Šo nodokļu noteikumu 1. panta B daļas 2. punkts ir izteikts 2005.–2007. gada nodokļu noteikumiem identiskā tekstā.

14 Pamatojoties uz 2008. gada nodokļu noteikumu 8. panta pirmo un otro daļu:

“Katram nodokļa maksātājam ir jāmaksā nodoklis par katru uzņēmējdarbības vietu neatkarīgi no nosaukuma, kuru tas izmanto vai rezervē paša izmantošanai un kas atrodas Antverpenes provinces teritorijā.

Ar nodokli apliekama uzņēmējdarbības vieta ir katra platība, kas ir paredzēta profesionāliem mērķiem vai tiek izmantota profesionāliem mērķiem, kas ir rezervēta izmantošanai vai kas veicina profesionālo nolūku īstenošanu [vai] izpildīšanu.”

- 15 Šo nodokļu noteikumu 11. pantā ir paredzēts, ka maksājamais nodoklis par uzņēmējdarbības vietu, kura ir 1000 m² vai mazāka, principā ir EUR 135.

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

- 16 *Belgacom* un *Mobistar* ir elektronisko komunikāciju tīklu nodrošinātājas un pakalpojumu sniedzējas.
- 17 No iesniedzējtiesas lēmumiem izriet, ka *Belgacom* un *Mobistar* Antverpenes provinces teritorijā ir uzstādīts ievērojams skaits GSM stabu, mastu un antenu, kas nepieciešami elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanai.
- 18 Antverpenes provinces iestādes, pamatojoties uz šā sprieduma 9. punktā minētajiem nodokļu noteikumiem, ir izdevušas nodokļa paziņojumus attiecībā uz *Belgacom* maksājamo nodokli par 2007. un 2008. gadu un *Mobistar* maksājamo nodokli par 2005.–2007. gadu par to uzņēmējdarbības vietām Antverpenes provinces teritorijā.
- 19 *Belgacom* un *Mobistar* iesniedza Antverpenes provinces gubernatoram sūdzības par šiem paziņojumiem par nodokli. Tā kā šīs sūdzības tika noraidītas, šīs sabiedrības cēla prasības *Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen* (Antverpenes pirmās instances tiesa), kura atcēla minētos paziņojumus par nodokli. Antverpenes province iesniedza iesniedzējtiesā apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesā pieņemtajiem nolēmumiem.
- 20 Turklāt no iesniedzējtiesas lēmumiem izriet, ka *Grondwettelijk Hof* (Konstitucionālā tiesa) sprieda par 1991. gada 21. marta likuma 98. panta 2. punkta atbilstību Konstitūcijai 2011. gada 15. decembra spriedumā, kurā tā nosprieda, ka šī norma neaiziedz provincēm budžeta vai citu apsvērumu dēļ aplikt ar nodokli to telekomunikāciju operatoru saimniecisko darbību, kas izpaužas provinces teritorijā ar GSM stabu, mastu vai antenu, kas saistīti ar šo darbību, esamību valsts vai privātā īpašumā.
- 21 Tiesvedībās, kas notiek iesniedzējtiesā, *Belgacom* un *Mobistar* izvirzīja jautājumu, vai attiecīgie paziņojumi par nodokli ir saderīgi ar Atļauju izsniegšanas direktīvu. Turklāt šīs sabiedrības apgalvoja, ka *Grondwettelijk Hof* vērtējums attiecībā uz pamatlietā aplūkoto vispārējo provinces nodokli neesot saderīgs ar Tiesas judikatūru, konkrētāk, ar spriedumu apvienotajās lietās *Vodafone España* un *France Telecom España* (C-55/11, C-57/11 un C-58/11, EU:C:2012:446), kurā Tiesa esot nospriedusi, ka Atļauju izsniegšanas direktīvas ietvaros dalībvalstis var iekasēt tikai šajā direktīvā paredzētās nodevas vai maksas par elektronisko komunikāciju pakalpojumu un tīklu nodrošināšanu.
- 22 Attiecībā uz šo Tiesas spriedumu *Hof van beroep te Antwerpen* [Antverpenes apelācijas tiesa] vēlas zināt, vai 1991. gada 21. marta likuma 98. panta 2. punkta interpretācija, ko sniegusi *Grondwettelijk Hof*, ir saderīga ar Atļauju izsniegšanas direktīvas 6. un 13. pantu.
- 23 Šādos apstākļos iesniedzējtiesa nolēma apturēt tiesvedību un katrā no lietām C-256/13 un C-264/13 uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:
- “Vai [Atļauju izsniegšanas] direktīvas 6. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj to, ka dalībvalsts iestāde budžeta vai citu apsvērumu dēļ apliek ar nodokli telekomunikāciju tīkla operatora saimniecisko darbību, kas izpaužas [tās] teritorijā vai kādā tās daļā kā ar šo darbību saistīto [mobilo ciparsignālu] mastu, stabu vai antenu klātesamība valsts vai privātā īpašumā?”
- 24 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 6. jūnija rīkojumu lietas C-256/13 un C-264/13 rakstveida un mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par prejudiciālo jautājumu

- 25 Ar savu prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas zināt, vai Atļauju izsniegšanas direktīvas 6. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā, ka operatori, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, maksā vispārēju nodokli par uzņēmējdarbības vietu, jo valsts īpašumos atrodas stabi, masti un antenas, kas nepieciešami to darbībai.
- 26 Ir jāatgādina, ka Atļauju izsniegšanas direktīvas 6. pants ir par nosacījumiem, kuri var tikt pievienoti vispārējai atļaujai un tiesībām izmantot radiofrekvences un numurus, un par īpašiem pienākumiem. Šajā pantā ir paredzēts, ka vispārējai atļaujai, kura attiecas uz elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanu, un radiofrekvenču un numuru izmantošanas tiesībām drīkst piemērot tikai šīs direktīvas pielikuma A, B un C daļā minētos nosacījumus.
- 27 Šajā ziņā no Atļauju izsniegšanas direktīvas pielikuma B daļas 6. punkta izriet, ka radiofrekvenču nomas maksa saskaņā ar šīs direktīvas 13. pantu ir viens no nosacījumiem, kas var būt pievienoti minētajām tiesībām.
- 28 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmumiem neizriet, ka pamatlietā aplūkotais nodoklis ir viens no Atļauju izsniegšanas direktīvas pielikumā izsmeltošiem uzskaitītajiem nosacījumiem un īpašajiem pienākumiem, kuri, pamatojoties uz Atļauju izsniegšanas direktīvas 6. pantu, var tikt pievienoti vispārējai atļaujai vai radiofrekvenču izmantošanas tiesībām. Tātad šim Atļauju izsniegšanas direktīvas pantam nav nozīmes izskatāmajās pamatlietās.
- 29 Attiecībā uz jautājumu, vai Atļauju izsniegšanas direktīvas 13. pantam ir pretrunā, ka attiecīgie uzņēmumi tiek aplikti ar tādu nodokli, kāds tiek aplūkots pamatlietā, ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka Atļauju izsniegšanas direktīvā ir paredzēti ne tikai noteikumi par vispārējo atļauju izsniegšanu vai noteikumi par maksu par tiesībām izmantot radio frekvences vai numurus un minēto atļauju saturs, bet arī noteikumi par maksājumu, kuri saistīti ar šīm procedūrām un kurus dalībvalstis var uzlikt elektronisko pakalpojumu jomā strādājošiem uzņēmumiem, raksturu un apmēru (skat. spriedumu *Vodafone Malta* un *Mobisle Communications*, C-71/12, EU:C:2013:431, 20. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 30 Tā atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai saistībā ar Atļauju izsniegšanas direktīvu dalībvalstis var iekasēt tikai tos nodokļus vai maksājumus par elektronisko komunikāciju tīklu nodrošināšanu un pakalpojumu sniegšanu, kuri ir paredzēti šajā direktīvā (skat. spriedumu *Vodafone España* un *France Telecom España*, EU:C:2012:446, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 31 Attiecībā uz Atļauju izsniegšanas direktīvas 13. pantu ir jāatgādina, ka šis pants ir par nosacījumiem, ar kādiem uzliet maksu par tiesībām izmantot radio frekvences vai numurus vai par tiesībām uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts vai privātā īpašuma (šajā ziņā skat. spriedumu *Vodafone Malta* un *Mobisle Communications*, EU:C:2013:431, 19. punkts).
- 32 Pamatojoties uz šo Atļauju izsniegšanas direktīvas pantu, dalībvalstis par tiesībām izmantot radiofrekvences vai numurus un par tiesībām uzstādīt iekārtas var noteikt maksu, kuras mērķis ir nodrošināt šo resursu optimālu izmantošanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Belgacom* u.c. C-375/11, EU:C:2013:185, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Šajā 13. pantā atbilstoši lietotie jēdzieni “iekārtas” un “uzstādīt” attiecas uz fizisku infrastruktūru, kas ļauj nodrošināt elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus, un fizisku to uzstādīšanu attiecīgajā valsts vai privātajā īpašumā (šajā ziņā skat. spriedumu *Vodafone España* un *France Telecom España*, EU:C:2012:446, 32. punkts).
- 34 Tomēr Atļauju izsniegšanas direktīvas 13. pantā nav paredzētas visas maksas, kurām ir pakļautas infrastruktūras, ar kurām iespējams nodrošināt elektronisko pakalpojumu tīklus un pakalpojumus.

- 35 Atļauju izsniegšanas direktīva atbilstoši tās 1. panta 2. punktam attiecas uz atļauju izsniegšanu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu nodrošināšanai, un tās 13. pantā ir tikai paredzēts, ka maksa ir par tiesībām izmantot radio frekvences vai numurus vai par tiesībām uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts vai privātā īpašuma, lai ņemtu vērā nepieciešamību nodrošināt optimālo šo resursu izmantošanu.
- 36 Taču šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmumiem izriet, ka pamatlietā nodokļa maksāšanai it īpaši ir pakļauta jebkura saskaņā ar Beļģijas vai ārvalsts tiesībām dibināta juridiska persona, kurai Antverpenes provinces teritorijā ir uzņēmējdarbības vieta, ko tā izmanto vai kas paredzēta savām vajadzībām, neatkarīgi no uzņēmējdarbības vietas rakstura un šā nodokļa maksātāju darbībām. Šā pēdējā minētā nodokļa apjoms ir atkarīgs no uzņēmējdarbības vietu aizņemtās platības. Tādējādi šie nodokļa maksātāji nav vienīgi operatori, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus vai kas izmanto Atļauju izsniegšanas direktīvas 13. pantā paredzētās tiesības.
- 37 No tā izriet, ka pamatlietā aplūkotā nodokļa iekasējamības gadījums nav saistīts ar radiofrekvenču izmantošanas tiesību vai tiesību uzstādīt iekārtas piešķiršanu Atļauju izsniegšanas direktīvas 13. panta izpratnē. Tātad šāds nodoklis nav maksa šī panta izpratnē un līdz ar to neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- 38 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Atļauju izsniegšanas direktīvas 6. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā, ka operatori, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, maksā vispārēju nodokli par uzņēmējdarbības vietu, jo valsts vai privātā īpašumā atrodas mobilās telefonijas stabi, masti un antenas, kas nepieciešami to darbībai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 39 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) 6. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā, ka operatori, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, maksā vispārēju nodokli par uzņēmējdarbības vietu, jo valsts vai privātā īpašumā atrodas mobilās telefonijas stabi, masti un antenas, kas nepieciešami to darbībai.

[Paraksti]